

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

КАЗКОВІ ІСТОРІЇ

КАЗКА ПРО ЖУРАВЛЯ

Зажурився журавель, стоячи на одній нозі в пожовклій осінній траві. Зажмури́в очі і слухав журкотливу пісню води під ногою.

Сонна жабка вистрибнула перед його носом і вражено задивилася на журавля. Тікати — не тікати?

Але журавель поринув у свою зажуру і не звертав на неї ніякої уваги. Жабці раптом стало дуже жаль свого ворога, і вона співчутливо запитала:

— Чому ти так журишся, журавлику?

— Як же мені не журитися? Осінь... І вже пора мені летіти на чужину. Жабка тяжко зітхнула, і її великі очі запливли слізьми.

Поруч на пожухлій стеблинці погойдувався жук. Він поглянув на жабку і запитав:

— Що сталося? Чому ти сьогодні така сумна?

— Як же мені не журитися, — відповіла жабка, — коли вже осінь. Та й журавель в тузі, — йому відлітати пора, а нам теж скоро заснути доведеться.

Жук подумав, покрутив чорними рогами — і жалібно загудів. Надлетіла з городу втомлена бджілка і сіла перепочити на стеблі.

— Чому ти так гудеш? — запитала в жука.

— Не співати ж мені, — зітхнув жук. — Он жабка теж засумувала, бо вже осінь, а журавель має відлітати в чужий край. І все засне. І травички не стане...

— Ой, жаль, ой, жура,— зажебоніла бджілка і полетіла на город. Там вона сіла на жовту жоржину і задумалась. Жоржина обгорнула свою маленьку подругу пелюстками і довго слухала, як тріпоче її серденько.

— Чому ти мовчиш, бджілонько? Що сталося?

Але бджілка тільки зітхнула:

— Жаль мені журавля, — проказала сумно,— йому відлітати час. І жабці засинати пора. І трава змарніла зовсім — не буде ні жукові, ні мені літання під сонечком.

— Ах, — відповіла жоржина і похилила голівку...

А в небі забриніли журавлині ключі. Вони летіли низько над городом, над лугом, над жоржиною і над бджілкою, над жуком і жабкою...

— Повертайтеся!

— Повернемось! — долинуло з високості.

ПРО ВІТРА, ДОЩИКА І СОНЦЕ

Ішли якимось по світу троє братів: Сонце, Вітер і Дош. Сонце пригріває, Дош поливає, блискавицями воду оживляє, а Вітер розносить по світу хмарки та насіннячко.

ЗАКОН БАЖАНЬ

— Ти собі посидь трішки або порозглядайся, а я задачу розв'яжу, — я неохоче витяг зошити й книжки і почав читати умову задачі.

З одного міста в інше вилетів літак...

Ну то й що? Яке мені діло до літака? Навіщо вираховувати відстань від одного міста до другого? У житті є значно важливіші речі. Зараз подзвоню до Сашка і запитаю розв'язок задачі. Або ще краще — завтра вранці у нього спишу.

Раптом я помітив, як моя ручка піднялася в повітря і сама почала писати по папері.

За останні дні я просто по вуха наївся чудес, але це було щось зовсім свіженьке. Лумпумчик усміхався. Ручка блискавично виводила на папері якісь знаки.

Я глянув на них — і не повірив своїм очам. На папері проявився живий малюнок! Ну так, як у відео чи в комп'ютері!

Я побачив літака, що летить над полем. Ось він приземляється в аеропорту. Завантажується і летить в інше місто. Вся умова задачі стала настільки зрозумілою, що я схопив ручку і став записувати математичні дії в зошиті. Задачу було розв'язано за хвилину.

— А тепер давай підготуємо ще англійську! Ти зможеш мені допомогти? А, ти ж не знаєш англійської...

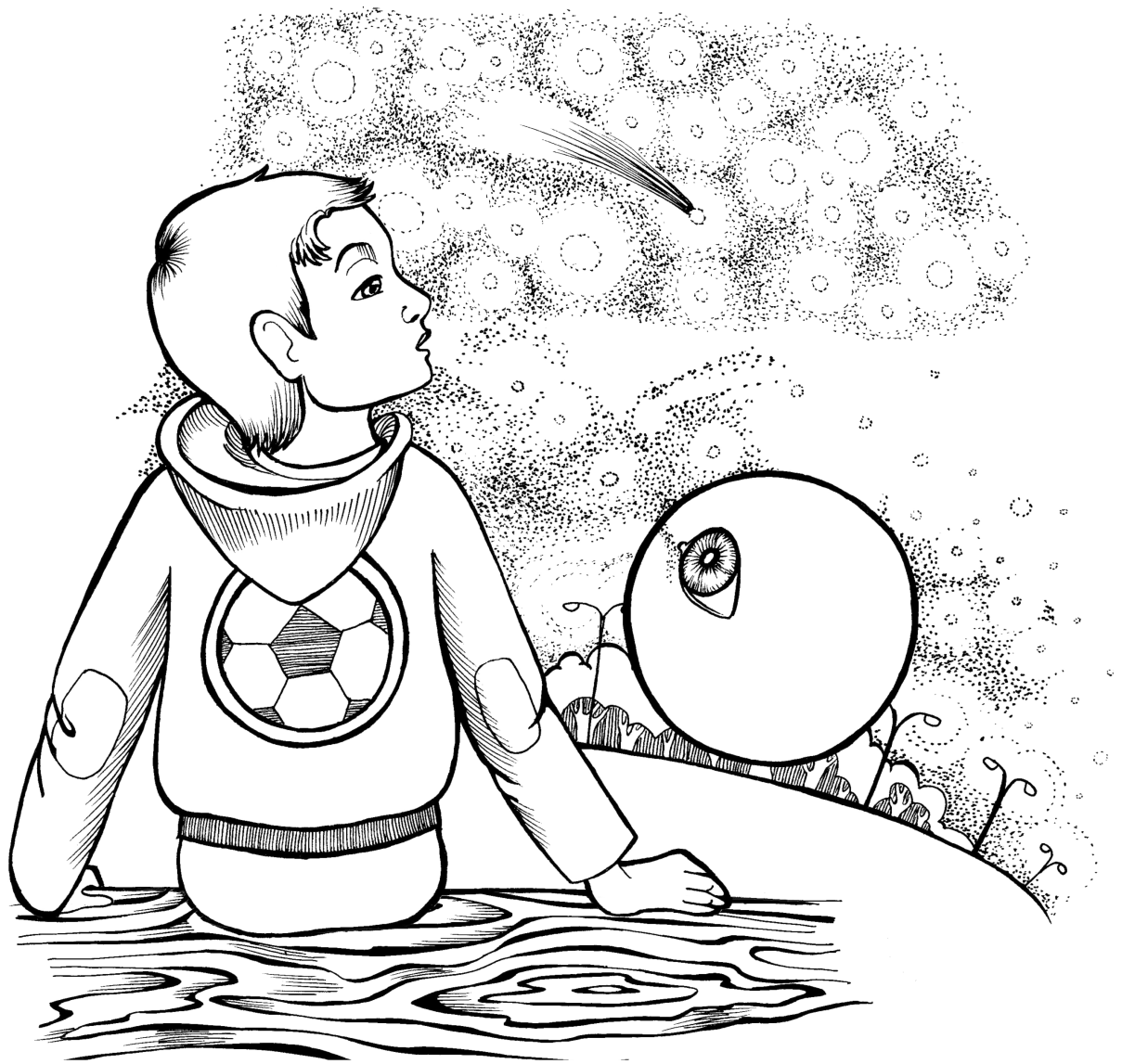
— Я знаю всі мови, — відповів Лумпумчик. — І ти їх знаєш, тільки треба пригадати.

— Оце сказав! Виходить, що я знав, знав і забув усі мови! Ти уявляєш, скільки їх є на світі?

— Я знаю.

— Та ти що? Серйозно?! Коли ж ти їх вивчив? А, правда, ти живеш на світі мільйони років. Не можу собі це уявити...

— А ти спробуй. Коли ти зрозумієш, що таке мова, як вона у тобі діє, — то ніби розмотаєш чарівний клубок. І далі все піде легко!

— У неї є історія, — розгублено переказав перший вартовий другому, і незабаром ехо понеслось по всьому Мармуровому палацу: «Прийшла Дівчинка, в котрої нема запрошення, але є історія!»

Коли вона увійшла у велику білу залу, назустріч, вийшла Снігова Королева. «Це ти та Дівчинка, що ходить в гості без запрошення? Розповідай свою історію!»

Вислухавши, Королева похитала головою і сказала:

— Про ельфів знає Весна. Мусиш розпитати в неї.

— Де ж мені її шукати? — з розпачем вигукнула Дівчинка, вся зіщулившись від холоду.

— А її не треба шукати, — вона живе тут, у сусідній залі. Зараз я її покличу.

Снігова Королева увійшла в сусідні двері і за хвильку погукала свою гостю. Дівчинка увійшла і побачила дивовижний квітучий сад, що весь був наповнений запахами весняних квітів, тут співали пташки і літали маленькі й світлі, як метелики, красиві істоти. «Це і є ельфи», — здогадалась вона.

А серед зали в розкішному зеленому убранні стояла Весна. Мала сирітка поглянула на неї — і здивовано запитала:

— Це ви?

— Так, це я. І це моя маленька таємниця.

Як би ви думали, кого вона впізнала у Весні? Снігову Королеву! Вона взяла малу за руку й весело закружляла разом з нею, приспівуючи:

І Зима, і Весна — це усмішка одна,

що від сонця на землю спливає.

Тільки в серці твоїм —

і Зима, і Весна,

та не кожен цю тайну пізнає!

Вони кружляли удвох у веселому танку, і Дівчинка була такою щасливою, що зовсім забула, для чого прийшла у чарівний палац.

Коли вона нарешті плюхнулася у високе барвисте ложе Королеви, раптом згадала про чарівну флейту, — і личко її посмутніло.

«Що з тобою? — лагідно запитала Королева, — ти згадала про свою мачуху?»

— Так, — зітхнула Дівчинка, — а ти зможеш мені подарувати флейту?

— Звичайно, ось вона, — Королева простягла свій дарунок. — Не забувай мене! Я завжди буду з тобою!

Коли Дівчинка вийшла з палацу, ліс щебетав пташками, зеленів буйним листям, чарував запахами фіалок і медунок.

Мачуха суворо зустріла пасербицю.

— Оце і є та чарівна флейта? — вона гидливо взяла її в руки, покрутила, а потім жбурнула на землю. — Забирайся геть, нікчемне дівчисько! Ти обдурила мене!

Флейта розсипалась на друзки. Заплакавши, Дівчинка тремтячими руками збирала її уламки, а вони просто в руках прилипали одне до другого, — і вмить флейта стала цілою, як була. Ставши на порозі своєї хати, Дівчинка на прощання оглянулася — і заграла. Мачуха зупинилася і почала слухати.

Щось невидиме закружляло в повітрі, наче обсипаючи хату, город, небо срібlistими павутинками запахів, звуків. Дівчинка відчула, як її ноги мимоволі помалу повертають з порога і йдуть назустріч мачусі, їхні очі зустрілись — і раптом дитина побачила, що перед нею уже не мачуха, а якась інша усміхнена жінка, риси котрої ще невиразні, ще наче розпливаються в райдужному світлі.

І коли вони стали одна навпроти одної — Дівчинка щасливо засміялась: перед нею стояла її Мама.

ЗМІСТ

Казкові історії.....	3
Казка про журавля	3
Про Вітра, Дощика і Сонце	4
Власний песик	7
Зимовий сон	8
Кумедні історії.....	9
Водинка.....	9
Зима.....	10
Кабан на карнавалі.....	11
Миша-мандрівниця.....	12
Пава	13
Скарб	14
Уривки з фантастичної повісті «Лумпумчик».....	17
Зустріч	17
Сатурн.....	21
Таємниця.....	25
Планета тайн.....	27
Я назву тебе Лумпумчиком	32
Ура, ми перемогли!	38
Пограємо в котика	49
Як виглядає інопланетянин	52
«А він гарненький?».....	57
Прес-конференція	58
Закон бажань	63
Зустріч із жуками	68
Уривки з фантастичної повісті «Планета Рожевого Світанку».....	76
Сенсація.....	76
Нас чекали!	78
Звільнення Кам'яної держави.....	84
Це мій братик!.....	89
Прибульці з Планети Карликів.....	93
У міжпланетному просторі.....	97
Космічна гвардія.....	100
Озеро перевтілень	103
Золоті «яєчка»	112
КАЗКИ	115
Любов — це довіра	115
Хто чого шукає	118
Вітер із заходу.....	121
Подарунок Весни	123